

2, 7.

N. STEINGRÍMUR THORLÁKSSON
RITSTJÓRI.

Júní 1907

GERUM VIÐ NÓG FYRIR BÖRNIN OKKAR?

Því er fljótsvarað. Og svarið er: Nei! Ekki neitt líkt því! Miklu meira þarf að gera fyrir þau en gert er. Þau krefjast þess sjálf. Þjóðin okkar krefst þess. Og þá gerir kristin kirkja það.

Höfum við heyrt, hvernig á okkur er kallað? Hvernig börnin kalla? Ekki nógu vel. Ekki nógu nærri okkur. Til raddarinnar höfum við heyrt í of miklum fjarska. Höfum eins og heyrt óminn. En nægilega vel höfum við ekki heyrt til þess að röddin yrði okkar eigin rödd, er hið innra með okkur kallaði á okkur að gera meira.

Brún nauðsyn er að hugsa um *fullorðna* fólkið. Allir undir árar, er róíð geta!—er kallið. Þjóðin kallar—segja sumir Þjóðin og kirkjan kallar—segja aðrir. Þjóðin, kirkjan og hver einstaklingur út af fyrir sig kallar—segja enn aðrir.

Við megum ekki hverfa eins og dropi í sjóinn. Til þess er fundið, og að vonum. Alt verður því að gera, sem unt er—*fyrir fullorðna fólkið*—, til þess að varna okkur því víti.

Eins og hvern mann ætti eðlilega að óa við þeirri hugsun að eiga að verða að engu, eins ætti hvern sannan Íslending, sem